

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 692/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

,
, zastúpeného LEGAL CARTEL s. r. o.,
Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Kačur,
proti uzneseniam Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave ČVS: KRP-202/2-VYS-BA-2022 z 18. augusta 2023 a ČVS: KRP-202/3-VYS-BA-2022 z 29. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) ČVS: KRP-202/2-VYS-BA-2022 z 18. augusta 2023 (ďalej len „prvé napadnuté uznesenie“) a ČVS: KRP-202/3-VYS-BA-2022 z 29. septembra 2023 (ďalej len „druhé napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť krajskému riaditeľstvu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením krajského riaditeľstva ČVS: KRP-202/3-VYS-BA-2022 z 15. februára 2023 (ďalej len „uznesenie z 15. februára 2023“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá vec pre podozrenie z viacnásobného obzvlášť závažného podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ ako oznamovateľ podal proti označenému uzneseniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu podanie označené ako sťažnosť 17. februára 2023. Jeho sťažnosti nebolo zo strany príslušného vyšetrovateľa vyhovené a následne bola predložená Okresnej prokuratúre Bratislava II (ďalej len

„okresná prokuratúra“). Z okresnej prokuratúry bola sťažnosť vrátená krajskému riaditeľstvu, keďže predmetná písomnosť (e-podanie) neobsahovala sťažnosť. Sťažovateľ ako oznamovateľ bol 1. augusta 2023 vyzvaný na doplnenie jeho podania. Svoje podanie doplnil 15. augusta 2023 a požiadal o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a vzniesol námietku zaujatosti príslušného vyšetrovateľa.

3. Prvým napadnutým uznesením bolo rozhodnuté, že príslušný vyšetrovateľ sa nevyklučuje z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu, že neexistujú dôvody jeho zaujatosti.

4. Druhým napadnutým uznesením bolo o sťažnosti sťažovateľa proti prvému napadnutému uzneseniu rozhodnuté tak, že sa v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamieta ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v prvom napadnutom uznesení sa príslušný vyšetrovateľ vôbec nevysporiadal s jeho námietkou zaujatosti. Uvedené pochybenie nebolo napravené ani druhým napadnutým uznesením. Nemožno súhlasiť s tým, že námietka zaujatosti bola podaná oneskorene, keďže samotná sťažnosť bola podaná už 15. februára 2023 a iba jej odôvodnenie bolo doručené neskôr. Sťažovateľ poukazuje na to, že príslušný vyšetrovateľ vo veci trestného oznámenia nekonal, z jeho strany nebol žiaden záujem vec vyšetriť a zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k procesným pochybeniam. Trestné oznámenie bolo nesprávne vyhodnotené ako duplicitné s iným trestným oznámením, avšak sťažovateľ pôvodné trestné oznámenia rozšíril o viaceré (nové) dôvody. Ak uvedené skutočnosti vyšetrovateľ ignoroval, konal v jeho veci zaujato.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami v trestnej veci, v ktorej sťažovateľ vystupuje ako oznamovateľ. Napadnutými uzneseniami bolo rozhodnuté, že príslušný vyšetrovateľ nie je vylúčený z vykonávania úkonov v trestnej veci.

III.1. K namietanému porušeniu práv prvým napadnutým uznesením:

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu

subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti prvému napadnutému uzneseniu sťažnosť, ktorú aj využil a o tejto jeho sťažnosti bolo rozhodnuté druhým napadnutým uznesením.

10. Ústavnú sťažnosť v tejto časti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv druhým napadnutým uznesením:

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (I. ÚS 384/08, I. ÚS 554/2017).

12. Z ústavnému súdu predložených dokumentov vyplýva, že o sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu z 15. februára 2023 nebolo v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté, keď sa (aj na výslovnú žiadosť sťažovateľa, pozn.) rozhodovalo napadnutými uzneseniami najskôr o namietanej zaujatosti príslušného vyšetrovateľa. Sťažovateľ sa tak nápravy spočívajúcej v ďalšom konaní v predmetnej trestnej veci môže domôcť rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu z 15. februára 2023, ktorým bola vec odmietnutá. O takejto sťažnosti rozhoduje prokurátor (§ 197 ods. 3 v spojení s § 198 ods. 2 Trestného poriadku).

13. Taktiež je sťažovateľovi dostupná možnosť obrátiť sa na príslušného prokurátora s návrhom na postup podľa § 230 ods. 2 písm. f) Trestného poriadku, v zmysle ktorého je prokurátor pri výkone dozoru oprávnený odňať vec policajtovi a urobiť opatrenie, aby vec bola prikázaná inému policajtovi alebo policajtom.

14. V danom štádiu je teda ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná predčasne, keďže nápravu ním tvrdených pochybení môže dosiahnuť pred samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní.

15. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu